

TRISYLIA

DE VERGETEN OORLOG

STEVEN VAN DEN BERG

INKIJKEXEMPLAAR

TRISYLIA

DE VERGETEN OORLOG

STEVEN VAN DEN BERG

Eerste druk 2021
Eerste herdruk 2021
Copyright © Steven van den Berg

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslaginspiratie Steven van den Berg

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Landkaart illustratie Ferry Segers
Landkaart vormgeving Probeeld

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93210-60-8 | NUR 334, 285

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

TRISYLIA

DE VERGETEN OORLOG

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voor mijn vader,

die mij 'Roverandom' aanreikte,
mijn fantasie heeft doen ontwaken.

De pen is machtiger dan het zwaard.

Een zwaard kan een leven nemen.
Woorden kunnen een leven veranderen.

SKOR EILANDEN

ETHFAL

ASTRIDUR

DIREM

OLDIR BERGEN

SABOR

HASELFORT

TABIR

LA-KREANT

MONTAIN

FONDORFF

EFON

RODES

ERFUND

AINA-AVA

ILFIYA

ROTASH

DESTAJYA

MYR

WHELA

MIRITH

Proloog

Lucian stroopte de mouwen van zijn gewaad op. Hij stak zijn armen naar voren, sloot kort zijn ogen en haalde diep adem. Helderwitte lichtlierten vormden zich om zijn armen. Geconcentreerd sprak hij alle energie in zijn lichaam aan. Een tinteling liep als een spin over zijn ruggengraat. Zijn aderen zwollen van de energie. Lucian opende zijn ogen. De lichtstralen vlogen naar het midden van de ruimte.

‘Waarom zijn jullie zonder mij begonnen?’ Zijn stem verraadde zijn woede.

‘Koning Armunis gaf het bevel.’ De blik van Theano bleef strak op zijn doel gericht.

‘Ik heb nog gezegd dat ze moesten wachten.’ Archela’s haren en mantel wapperden wild door de energie die zij uitstootte.

Lucian liet zijn blik door de grote hal gaan. Achter een vierkante pilaar stond koning Armunis verscholen. Zijn halfopen mond en grote ogen gaven Lucian een onbehagelijk gevoel.

‘Lucian, luister.’ Archela keek met grote ogen naar de kolkende massa. Midden in de ruimte waaide wild magie om elkaar heen. Lichtflitsen schoten door de ruimte.

Met zijn hoofd schuin en met gefronste wenkbrauwen concentreerde hij zich op een onheilspellend gefluister. Het weergalmde over de stenen vloer. Ontelbare fluisteringen, elk in een eigen taal. De stemmen werden geleidelijk luider.

Zijn ogen zochten contact met De Vijf ordeleden. Het witte licht, dat uit hun armen stroomde, weerspiegelde in het marmer. Het verlichtte de hal van het klooster. Het zonlicht dat door de gebrandschilderde ramen viel, verzwakte. De onophoudelijke stroom stemmen weerkaatste tegen de wanden. Elke stem vocht om gehoord te worden.

De inktzwarte verschijning groeide met elke ademhaling. Lucians armen trilden. Hij vreesde dat hij dit niet lang vol kon houden. Hij was niet de enige. Rechts van hem keek Archela hem met vochtige ogen aan. Waarom nu? De oorlog was voorbij. Ze hadden het lot niet moeten tarten.

‘We houden dit niet vol.’ De stem van Archela trilde.

Wanhoop probeerde zich meester te maken van Lucian. ‘We kunnen niet meer terug.’

‘Maar we houden het niet vol.’

‘De kracht van ons zes is niet voldoende,’ zei Lucian. ‘We hebben alle elf leden van de orde nodig.’

‘Maar die zijn er niet meer. Er was geen andere keuze.’ Archela’s stem werd zwakker.

IJzingwekkende klanken suisden tot in de kleinste hoeken van het klooster. Rookachtige vormen omwikkelden elkaar, als golven in een woeste storm.

‘Ik hou het niet meer.’

Lucian keek hoe Minia tegenover hem, aan de andere kant van de cirkel, op de grond viel. Haar ogen starden in het niets. Ze bewoog niet langer. De witte flitsen bezorgden Lucian hoofdpijn. Hij moest helder blijven. De donkere gedaante in het midden werd sterker. De stemmen schreeuwden.

Menon gilte het uit. Zijn armen zakten omlaag. Hij kon zijn kracht niet langer onder controle houden. Hij viel voorover op de grond, dood. ‘Archela, we moeten een gastheer creëren.’ Lucian deed zijn best boven het geschreeuw van de stemmen uit te komen. Hij had het gevoel in een orkaan te staan.

‘Een gastheer?’ Archela’s angst was in haar ogen te lezen.

‘We kunnen niet meer terug,’ zei Lucian. ‘Dat wisten we toen we aan deze bezwering begonnen. Nu moeten we het kwaad in iemand opbergen, totdat we sterk genoeg zijn om het wel te verslaan.’

‘Wie?’

‘Ik.’ Hij wist dat Archela het antwoord liever niet wilde horen.

Huilend schudde Archela haar hoofd.

‘Doe het!’

Archela, Efeze en Theano stuurden de grote schaduw richting Lucian. De witte lichtstralen kronkelden wild. Zweetdruppels parelden over hun voorhoofden. De kolkende massa kwam verstikkend op hem af. Archela sloot haar ogen. De stemmen riepen, schreeuwden, jankten en vloekten. Lucian trok zijn krachten terug en spreidde zijn armen. Een hoog gekrijs sneed door merg en been. Het klonk alsof er duizend zielen werden gemarteld. Een witte gloed en een harde knal zorgden ervoor dat de donkere gedaante achteruitschoot.

Efeze’s magische band werd verbroken. Haar witte energie keerde terug. Ze had deze niet onder controle. De kracht trok in haar aderen en lichtte haar van binnenuit op. De geur van verbrand vlees vulde de lucht. De doffe dreun waarmee haar lichaam op de grond kwam, was nauwelijks hoorbaar boven alle andere geluiden. Theano zakte in elkaar. Ook hij kon zijn magie niet langer bedwingen.

Lucian sprong naar voren, strekte opnieuw zijn armen. Zijn kracht knalde tegen de schaduw en vocht om hem in bedwang te houden.

‘Waarom werkte het niet?’ Lucian trilde van woede en vermoeidheid. Archela schudde haar hoofd. Tranen liepen over haar gezicht. ‘Lucian,’ bracht ze moeizaam uit.

‘Nee!’

Het was te laat. Haar lippen vormden woorden die geen geluid maakten: ik hou van je. Ze snikte, sloot haar ogen en zakte op de grond.

‘Lonack!’ Lucians stem weergalmde als donder door de grote hal. ‘Dit is jouw schuld, Lonack!’ Zijn onderlip trilde. Hij keek naar Archela, de vrouw van wie hij zoveel hield.

‘Gebruik mij.’ Koning Armunis was achter de vierkante pilaar vandaan gekomen. ‘Ik beschik niet over magie die de gedaante buiten kan houden.’

Lucian twijfelde even. ‘Deze verschijning zal moeilijk onder controle te houden zijn. Het eist een zware tol.’

‘We kunnen haar niet op de wereld loslaten!’

De instabiele kolkende massa vervormde meer en meer.

‘Trisyliya heeft genoeg moeten lijden in deze oorlog. Ik zal een manier vinden om dit kwaad te vernietigen.’ De ogen van de koning stonden vastberaden.

Lucian wist dat Armunis gelijk had. Lucian gebruikte zijn krachten om de schaduw naar Armunis te sturen. De koning liep op de donkere massa af. Vlak voordat hij de zwarte gedaante bereikte, bleef hij staan. Lucian stuurde door. Armunis hapte naar lucht en rilde. Zijn ogen werden groot.

De honderden stemmen werden zachter en zachter, tot alleen nog onheilspellend gefluister over was.

De gedaante was weg. Er viel een stilte, die zo’n groot contrast vormde met het geweld van geluiden dat eerder in de zaal had gewoed, dat die haast oorverdovend was.

Lucian zakte op zijn knieën. Zijn zwarte mantel hing slap over zijn schouders. Zijn hand strekte naar voren, zijn lichaam viel. Hij pakte de hand van Archela en blies zijn laatste adem.

‘Zo sterft de machtige orde van Zaharin, moge zij rusten in vrede.’ Armunis keek de grote hal van het klooster rond.

De stilte was haast onaards, onnatuurlijk. De gebrandschilderde ramen waren stukgeslagen. Op de vloer lagen de lichamen van de magiërs. Klimopblaadjes die langs de vierkante pilaren groeiden dwarrelden vredig naar beneden.

Armunis liet zijn hoofd hangen, sloot zijn ogen en schreeuwde het uit. Hij greep met zijn handen naar zijn hoofd. Een marteling van

stemmen weerklonk in zijn gedachten. Ze dwongen hem de meest vreselijke dingen te doen. Ze speelden met zijn herinneringen, zijn gedachten.

Armunis strompelde achteruit en kromp ineen. Met grote moeite kreeg hij langzaam de controle over zijn gedachten terug. Hij opende zijn ogen. Zijn irissen gloeiden rood. Langzaam kregen zij hun oude kleur terug.

‘Ik vergeet mijn belofte niet, Lucian. Ik zal dit kwaad vernietigen.’

Gewekt door het geluid van tientallen scheepsbellen opende Earin slaperig zijn ogen. Hij moest wennen aan het felle licht van de namiddag-zon, die vlak boven de horizon zweefde.

Hij kwam overeind en rekte zich uit. Zijn rug was stijf door het harde dek van het schip. Een zware storm had eerder die dag het schip geteisterd. Nadat ze de donkere luchten achter zich hadden gelaten was Earin van uitputting in slaap gevallen, zijn spieren verzuurd.

Leunend op de reling keek hij uit over zee. De lucht was helder. De zon straalde warm op zijn gezicht.

‘Earin,’ riep zijn vader vanaf het houten stuurwiel. ‘Het wordt al laat en de haven komt in zicht. Zorg dat de bemanning klaar is om aan te meren.’

Jaren dienst in de vloot van het eiland Tabir hadden van Hamel de beste kapitein van het eiland gemaakt.

Earin liep over het dek naar zijn vader.

‘Minder zeil. Leg de trossen klaar.’ Hamel manoeuvreerde het schip behendig door de haven.

‘Het is goed om weer thuis te zijn.’ De korte glimlach die zijn vader hem schonk, was voor hem voldoende.

Na vier lange dagen op zee waren ze altijd weer blij dat het vrijdag was. Hoewel Hamel zijn hart bij de zee lag, was het fijn om weer thuis te komen. Ze woonden in een klein handelsdorpje, La-Kreant, dat een paar duizend inwoners telde. Het dorp had daarentegen de grootste haven van het hele eiland. Hierdoor kwamen er uit alle streken kooplieden om handel te drijven.

De Candisch dreef de haven binnen. Earin keek naar het woud van masten, dat rustig dobberde op het ritme van de kleine golven. Drie lange aanlegsteigers boden plaats voor honderden schepen. Earin streek zijn donkerblonde haar uit zijn gezicht en voor het gemak, bond hij het samen. Hij rekte zijn soepele gespierde lichaam uit en liep toen naar de voorkant van het schip.

Hij kon zich de eerste keer nog herinneren dat hij met zijn vader mee mocht. Trots als een pauw was hij geweest. Om samen met de grote zeeheld Hamel te varen. Zijn vaders armen waren breed, zijn handen ruw van de scheepstouwen. De volle zwarte baard completeerde zijn uiterlijk perfect.

Hij was nog maar vijf jaar geweest. Zijn moeder, Livet, stond altijd

in de haven te wachten om hem weer in haar armen te sluiten.

Het was alweer zeventien jaar geleden, dat zijn moeder plots was overleden. Earin was pas zes.

Telkens wanneer hij de haven binnenkwam, miste hij zijn moeder. De glimlach op haar gezicht, en haar helderblonde krullen tot halverwege haar rug, wapperend in de wind.

Na het overlijden van zijn moeder had Hamel het huis moeten verkopen en woonde Earin met zijn vader op het schip. Earin wist dat zijn vader het soms moeilijk had met het gemis van Livet, ook al liet hij dat niet altijd merken.

‘Earin!’

Zijn herinneringen van zich afschuddend, keek Earin in de richting van het geluid. Zijn vriend Arvid stond op de kade te wachten. Arvid was een stevige, sterke jongen, hij had donker haar en een stoppelbaardje. Hij droeg een leren schort dat onder de roetvegen zat. Arvid werkte bij zijn vader in de smederij. Ze maakten zo ongeveer alles, van zwaarden tot hoefijzers.

Earin sprong van boord, de kade op met een tros touw in zijn handen. Snel legde hij het schip vast.

Zijn vader gooide een tweede tros naar hem toe en een derde naar Arvid, die hielp om het schip goed vast te leggen.

‘Ik ben blij te zien dat je nog heel bent,’ zei Arvid.

Earin moest lachen. ‘Je kent me toch, ik kan die oude man nog wel aan.’

‘Betere vangst dan vorige week?’

‘Uitstekend, we hebben het ruim vol liggen. Kan ik jullie paard en wagen lenen om de vis te vervoeren naar het pakhuis?’

‘Prima, ik zal hem voor je halen. Daarna moet ik je bijpraten over de vreemde gebeurtenissen in Laansburg.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik praat je vanavond wel bij, als we wat gaan drinken in Het Vergane Schip. Tot zo!’

Voordat Earin nog iets kon zeggen, liep Arvid naar huis.

Hamel riep vanaf het schip: ‘Earin! Schiet eens op.’

Tegen een uur of acht was het gesleep eindelijk klaar. Met een dreun zette Earin de laatste ton neer op de vloer van het pakhuis. Morgen kwamen de wagens van de marktkramers om de vis te kopen.

Gelukkig hoefde Earin zich daar niet mee bezig te houden. Hij had eindelijk een paar dagen vrij.

‘Ik trek schone kleren aan en breng de wagen terug naar Arvid. Daarna ga ik waarschijnlijk nog naar Het Vergane Schip.’

‘Is goed, jong,’ riep zijn vader terug.

Earin stuurde de oude hengst stapvoets over de met keitjes geplaveide straat naar het huis van Arvid. Vanaf een afstand was te zien dat er nog licht brandde in Arvids huis.

Hij reed de wagen achterom en liet de hengst los op het omheinde stukje grasveld, achter de werkplaats van Arvids vader, Ehrick. Daar zag hij de kolen van de smidsoven nog zachtjes smeulen van de lange werkdag.

Op weg naar de voordeur klopte hij op het raam.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Earin zodra Arvid in de deuropening verscheen.

‘Ik zit al de hele week op je te wachten,’ plaagde Arvid terug. ‘Mam, ik ben met Earin naar de taverne.’ Hij trok de deur achter zich dicht.

Ze liepen over een hobbelige straat, in de richting van het centrum.

Earin genoot van de aanblik die het dorp bood. De scheve houten huizen, met hun vensterramen, waar vrolijk dansend licht van kaarsen en haardvuren doorheen scheen. De kringelende rook uit schoorstenen en het geroezemoes en gelach van mensen, die tot in de late uurtjes over straat zwierven.

‘Arvid, vertel, wat is er gebeurd in Laansburg?’ Earin kon zijn nieuwsgierigheid geen seconde langer bedwingen.

Arvid keek om zich heen, alsof hij er zeker van wilde zijn dat niemand meeluisterde. ‘Laansburg is aangevallen.’

‘Aangevallen?’ reageerde Earin geschokt.

‘Ja. Het complete dorp is verwoest. Bijna iedereen is dood.’

‘Dat is slechts twee uur rijden van ons!’ Earins ogen werden groot. ‘Wie heeft ze aangevallen?’

‘Dat is het hem juist,’ zei Arvid op een fluisterende toon. ‘Dat weten ze niet. Verhalen doen de ronde dat er diep in de nacht schepen uit het duister kwamen.’

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Niemand verwachtte een aanval, dus de schepen meerden rustig aan.’ Earin fronste zijn wenkbrouwen.

‘De aanvallers hebben alles gestolen wat los en vast zat, en ze staken huizen in brand. Slechts enkele mensen konden vluchten.’

Earin luisterde vol ongeloof. Er was al jaren vrede op Tabir. Het was bijna niet te bevatten dat er vlakbij zo’n enorme verwoesting had plaatsgevonden.

'Hoeveel mensen zijn er dood?' vroeg Earin, die het antwoord eigenlijk liever niet wilde horen.

'Hoeveel mensen hebben het wél overleefd, kun je beter vragen. Tien of twaalf zijn deze kant op gevlucht, een handvol de andere kant op, maar de rest is ...'

'Maar in Laansburg wonen bijna achthonderd mensen. Is de rest allemaal dood?' Earin keek vol ongeloof naar Arvid.

Arvid haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet.'

'Wie wordt er verdacht?'

'Men beweert dat wilde hordes erachter zitten, die van eilanden ver over zee komen, op plaatsen waar nog nooit iemand geweest is. Volgens de overlevenden hadden de aanvallers wapens gemaakt van brons, droegen ze eenvoudige kleding en spraken ze een taal die geen van de overlevenden kende. Ik weet niet of het waar is, maar er wordt verteld dat de aanvallers gele ogen hadden.'

'Geel?' vroeg Earin verbaasd.

Arvid knikte. 'Heldergeel, alsof ze licht gaven in het donker.'

Earin huiverde bij het idee.

Stilzwijgend, in gedachten verzonken, liepen ze verder naar Het Vergane Schip.